

Surullinen juttu

Kävin viime vuonna molemmissa Koreoissa. Tai oikeastaan saman maan eri osissa, koska kumpikaan osapuoli ei tunnusta toisensa laillista olemassaoloa. Eihän tilannetta tunnustanut aikanaan Kekkonen Suomikaan. Silloisen politiikkamme periaatteena oli, että jaettuja valtioita ei tunnusteta.

Pohjoisen ja etelän kesken vallitsee valtava ero. Kärjistyen se näkyy öisessä satelliittikuvassa. Pohjoisessa pilkistää yksi vähän valoisampi piste ja pari tuikkua. Etelän puoli on yhtä valomerta. Rajalinja näkyy valoisana helminauhana.

Istahdin Singaporen kentällä vähän väsyneenä elähtäneen taksin nuutuneelle takapenkille. Autoa sompaili vanhahko heppu, ja radio pauhasi jotain kiinalaista. Sataa tihutteli. Yhtäkkiä kaveri kääntyy katsomaan takapenkille ja kertoo, että radiosta tulee mielenkiintoinen uutinen. Rakas Johtaja Kim Jong-il on menehtynyt junamatkalla raskaan työnsä ääressä. Helpotuksen tunteesta huolimatta olihan uutinen aikamoinen jytky.

Hotellihuoneen telkkarista alkoi tipahdella kuvia Pjongjangista. Näytettiin tavallisen näköisiä ihmisiä, jotka itkivät hillittömästi ja repivät vaatteitaan. Myöhemmin lehtien kolumneissa tosin kerrottiin, että TV-kuvien ihmiset olivat valtiollisen teatterin näyttelijöitä. Mutta oli siellä tavallisiakin talleajia. Ja onhan niitä ammatti-itkijöitä muissakin kulttuureissa.

En väitä tuntevani korealaista kansanperinnettä ja kulttuuria, mutta olen kuitenkin vähän perehtynyt asioihin. Korealaisia on kuulemma aika helppo manipuloida ja aivopestä. Niin pohjoisessa kuin etelässäkin. Korealaisilla on perinteisesti vahvan johtajan kaipuu, jolle on historialliset syynsä.

Korealaiset kokevat olevansa geneettisesti hyvin yhtenäinen ja syvästi sivistynyt valittu kansa, jota naapurivallat ovat sortaneet tuhansien vuosien ajan. Surkeus on johtunut omien pätevien johtajien puutteesta. Tähän seikkaan iski aikoinaan Kim Il-sung. Kun Korean sodassa tuli sitten menestystäkin pääosin kiinalaisten ansioista, Kimin johtajuudelle löytyi pontta.

Etenkin pohjoisessa määrätietoinen propaganda on onnistunut täyttämään kansalaisten toivon vahvasta johtajasta. Jo lapsille toivotetaan, kuka on vapauttanut Korean kansan sortajien ikeestä. Suuri Johtaja ja Ikuinen Presidentti Kim Il-sung! Sitten hänen poikansa, Rakas Johtaja on ponnistellut ja uhrannut kaikkensa kansan hyvinvoinnin eteen. Missään muualla maailmassa kansalaisten asiat eivät ole niin hyvin kuin Pohjois-Koreassa. Viimekädessä kansanarmeija huolehtii ihmisistä ja turvaa kotikonnut.

Kun johtaja ilmaantuu esimerkiksi valkokankaalle, ihmiset alkavat itkeä ilosta, ja se on kuulemma joltisenkin aitoa. Meidän kulttuurissamme asiaa on mahdoton käsittää. Samaten ihmisiä on valmennettu reagoimaan voimakkaasti, kun johtaja kuolee. Jopa kuolleen balsamointi ja suunnaton palvonta on kuulemma ymmärrettävää. Meidän on tällaista vaikea ymmärtää, vaikka vastaavaa on ilmennyt lähempänäkin.

Korean niemimaan tulevaisuus on hämärän peitossa. Uusi hyvin syöneen näköinen 28-vuotias neljän tähden kenraali on jäänyt täydeksi mysteeriksi. Hänen ääntään ei ole kuulemma koskaan kuultu radiosta tai televisiosta. Hän on opiskellut sveitsiläisessä sisäoppilaitoksessa, ja hänen arvellaan osaavan vähän vieraita kieliäkin. Mutta mutta?

Näyttää vahvasti siltä, että Suuri Seuraaja saa seurailta sivummalla, kun näytelmää ohjaavat ja nappeja painelevat vanhat jäärät.

pajen